

rium tuum, quod desértum est, propter temetípsum. Inclína Deus meus aurem tuam, & audi: áperi óculos tuos, & vide desolatióem nostram, & civitátem, super quam invocátum est nomen tuum: neque enim in justificatióibus nostris prostérnimus preces ante fáciem tuam, sed in miseratióibus tuis multis. Exáudi Dómine, placáre Dómine: atténde & fac: ne moréris propter temetípsum Deus meus: quia nomen tuum invocátum est super civitátem, & super pópulum tuum, Dómine Deus noster.

FERIA TERTIA.

Léctio libri Regum.

^{3. Reg}
17.

IN diébus illis: Factus est sermo Dómini ad Eliám Thesbíten, dicens: Surge, & va-

de in Saréptha Sidoniórum, & manébis ibi: præcépi enim ibi mulieri víduæ, ut pascat te. Surrexit, & ábiit in Saréptha. Cúmque venisset ad portam civitátis, apparuit ei múlier vídua colligens ligna, & vocávit eam, dixitque ei: Da mihi pávulum aquæ in vase, ut bibam. Cúmque illa pérgeret ut afférret, clamávit post tergum ejus, dicens: Affer mihi, óbsecro, & buccéllam panis in manu tua. Quæ respóndit: Vivit Dóminus Deus tuus, quia non hábeo panem, nisi quantum pugillus cápere potest farínæ in hydria, & pávulum ólei in lécytho. En colligo duo ligna ut ingrédiar, & fáciem illud mihi & filio meo, ut comedámus, & moriámur. Ad quam Eliás ait: Noli timére, sed vade, & fac

si-

sicút dixisti: verúmtamen mihi primùm fac de ipsa farínula subcinerícium panem párvulum, & affer ad me: tibi autem, & filio tuo fácies pósteà. Hæc autem dicit Dóminus Deus Israël: Hydria farínæ non deficiet, nec lécythus ólei minuétur usque ad diem, in qua Dóminus datúrus est plúviam super fáciem terræ. Quæ ábiit, & fecit juxta verbum Eliæ: & comédit ipse, & illa, & domus ejus: & ex illa die hydria farínæ non defêcit, & lécythus ólei non est imminútus, juxta verbum Dómini, quod locutûs fúerat in manu Eliæ.

FERIA QUARTA.

Léctio libri Esther.

^{Esth.}
13.

IN diébus illis: Orávit Mardocheus ad Dóminum, dicens: Dómine Deus Rex

omnípotens, in ditióne enim tua cuncta sunt pó-sita: & non est, qui possit tuæ resistere voluntáti, si decreveris salváre Israël. Tu fecisti cœlum & terram, & quidquid cœli ámbitu continétur. Dóminus ómnium es: nec est qui resistat majestáti tuæ. Et nunc Dómine Rex Deus Abraham, miserére pópuli tui, quia volunt nos inimíci nostri pérdere, & hæreditátem tuam delére. Ne despicias partem tuam, quam redemísti tibi de Ægypto. Exáudi deprecatió-nem meam, & propítius esto sorti & funículo tuo, & convérte luctum nostrum in gáudium, ut vivéntes laudémus nomen tuum Dómine, & ne claudas ora te canéntium, Dómine Deus noster.

F 2

FE-

FERIA QUINTA.

Lectio Jeremiæ Prophetæ.

Jer.
17.

HÆc dicit Dominus Deus: Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & a Domino recedit cor ejus. Erit enim quasi myricæ in deserto, & non videbit cum venerit bonum: sed habitabit in siccitate in deserto, in terra salsuginis, & inhabitabili. Benedictus vir, qui confidit in Domino: & erit Dominus fiducia ejus. Et erit quasi lignum quod transplantatur super aquas, quod ad humorem mittit radices suas, & non timebit cum venerit æstus. Et erit folium ejus viride, & in tempore siccitatis non erit sollicitum, nec aliquando desinet facere

fructum. Prævum est cor omnium, & inscrutabile: quis cognoscet illud? Ego Dominus scrutans cor, & probans renes: quid unicuique juxta viam suam, & juxta fructum adinventioinum suarum: dicit Dominus omnipotens.

FERIA SEXTA.

Lectio libri Genesis.

IN diebus illis: Dixit Joseph fratribus suis: Audite somnium meum, quod vidi: Putabam nos ligare manipulos in agro: & quasi consurgere manipulum meum, & stare, vestrosque manipulos circumstantes adorare manipulum meum. Respondērunt fratres ejus: Numquid rex noster eris? aut subjiciemur ditioni tuæ? Hæc ergo causa somniō-

Gen.
37.

rum,

rum, atque sermonum, invidiæ & odii fomitem ministravit. Aliud quod vidit somnium, quod narrans fratribus, ait: Vidi per somnium, quasi solem, & lunam, & stellas undecim adorare me. Quod cum patri suo, & fratribus retulisset, increpavit eum pater suus, & dixit: Quid sibi vult hoc somnium, quod vidisti? num ego & mater tua, & fratres tui adorabimus te super terram? Invidabant ei igitur fratres sui: pater verò rem tacitus considerabat. Cumque fratres illius in pascendis gregibus patris morarentur in Sichem, dixit ad eum Israël: Fratres tui pascunt oves in Sichimis: veni, mittam te ad eos. Quo respondente: Præsto sum; ait ei: Vade, & vide si cuncta prospera sint er-

ga fratres tuos, & peccata: & renuntia mihi quid agatur. Missus de valle Hebron, venit in Sichem: invenitque eum vir errantem in agro, & interrogavit quid quæreret. At ille respondit: Fratres meos quæro; indica mihi ubi pascant greges. Dixitque ei vir: Recesserunt de loco isto: audivi autem eos dicentes: Eamus in Dóthain. Perréxit ergo Joseph post fratres suos, & invenit eos in Dóthain. Qui cum vidissent eum procúl, antequam accederet ad eos, cogitaverunt illum occidere, & mutuo loquebantur: Ecce somniator venit: venite, occidamus eum, & mittamus in cisternam veterem; dicemusque, Fera pessima devoravit eum: & tunc apparébit quid illi prosint somnia sua. Audiens autem hoc

Ru-

Ruben, nitebatur liberare eum de manibus eorum, & dicebat: Non interficiatis animam ejus, nec effundatis sanguinem: sed projicite eum in cisternam hanc, quæ est in solitudine, manusque vestras servate innocuas: hoc autem dicebat, volens eripere eum de manibus eorum, & reddere patri suo.

S A B B A T O.

Lectio libri Genesis.

Gen.
27.

IN diebus illis: Dixit Rebécca filio suo Jacob: Audivi patrem tuum loquentem cum Esau fratre tuo, & dicentem ei: Affer mihi de venatione tua, & fac cibos ut comedam, & benedicam tibi coram Domino antequam moriar. Nunc ergo, fili mi, acquiesce consiliis meis: &

pergens ad gregem, affer mihi duos hœdos optimos, ut faciam ex eis escas patri tuo, quibus libenter vescitur: quas cum intuleris, & comederit, benedicat tibi priusquam moriatur. Cui illi respondit: Nosti quod Esau frater meus homo pilosus sit, & ego lenis: si attiterit me pater meus, & senserit, timeo ne putet me sibi voluisse illudere, & inducam super me maledictionem pro benedictione. Ad quem mater: In me sit, ait, ista maledictio, fili mi: tantum audi vocem meam, & pergens, affer quæ dixi. Abiit, & attulit, deditque matri. Paravit illa cibos, sicut velle noverat patrem illius. Et vestibus Esau valde bonis, quas apud se habebat domi, induit eum: pelliculasque hœdorum circum-

de-

dedit manibus, & colinuda protexit. Deditque pulmentum, & panes, quos coxerat, tradidit. Quibus illatis, dixit: Pater mi? At ille respondit: Audio. Quis es tu fili mi? Dixitque Jacob: Ego sum primogenitus tuus Esau: feci sicut præcepisti mihi: surge, sede, & comede de venatione mea, ut benedicat mihi anima tua. Rursumque Isaac ad filium suum. Quomodo, inquit, tam citò invenire potuisti, fili mi? Qui respondit: Voluntas Dei fuit ut citò occurreret mihi quod volebam. Dixitque Isaac: Accede huc, ut tangam te fili mi, & probem utrum tu sis filius meus Esau, an non. Accessit ille ad patrem, & palpato eo, dixit Isaac: Vox quidem, vox Jacob est: sed manus, manus sunt Esau. Et non cog-

novit eum, quia pilosæ manus similitudinem majoris expresserant. Benedicens ergo illi, ait: Tu es filius meus Esau? Respondit: Ego sum. At ille, Affer mihi, inquit, cibos de venatione tua, fili mi, ut benedicat tibi anima mea. Quos cum oblatos comedisset, obtulit ei etiam vinum; quo hausto, dixit ad eum: Accede ad me, & da mihi osculum fili mi. Accessit, & osculatus est eum. Statimque ut sensit vestimentorum illius fragrantiam, benedicens illi, ait: Ecce odor filii mei, sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus. Det tibi Deus de rore cœli, & de pinguedine terræ, abundantiam frumenti & vini. Et serviant tibi populi, & adorent te tributum tuorum, & incur-

vén-

véntur ante te filii matris tuæ. Qui maledíxerit tibi, sit ille maledictus: & qui benedíxerit tibi, benedictionibus repleatur. Vix Isaac sermônem impléverat: & egresso Jacob foràs, venit Esau, coctósque de venatióne cibos íntulit patri, dicens: Surge pater mi, & comedede de venatióne filii tui, ut benedicat mihi ánima tua. Dixitque illi Isaac: Quis enim es tu? Qui respóndit: Ego sum filius tuus primogénitus Esau. Expávit Isaac stupóre veheménti, & ultráquam credi potest, admirans, ait: Quis ígitur ille est, qui dudùm captam venatióne áttulit mihi, & comédi ex ómnibus priúsquam tu veníres? benedixíque ei, & erit benedíctus. Audítis Esau sermónibus patris, irrúgiit clamóre magno: &

consternátus, ait: Benedic étiam & mihi, pater mi. Qui ait: Venit germanus tuus fraudulénter, & accépit benedictionem tuam. At ille subjúnxit: Justè vocátum est nomen ejus Jacob: supplantávit enim me in altera vice: primogénita mea antè tulit, & nunc secúndò surripuit benedictionem meam. Rursúmque ad patrem: Numquid non reservásti, ait, & mihi benedictionem? Respóndit Isaac: Dóminum tuum illum constitui, & omnes fratres ejus servituti illius subjugávi: fruménto, & vino stabilívi eum, & tibi post hæc, fili mi, ultrá quid fáciam? Cui Esau: Nùm unam, inquit, tantùm benedictionem habes, pater? mihi quoque óbsecro ut benedícas. Cùmque ejulátu magno fleret, motus Isaac, di-

xit

xit ad eum: In pinguédine terræ, & in rore cœli désupèr erit benedictio tua.

DOMINICA III in Quadragesima.

Léctio Epístolæ Beati Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Eph.
5.

FRatres, Estôte imitatores Dei, sicut filii charíssimi: & ambuláte in dilectiône, sicut & Christus diléxit nos, & trádedit semetípsum pro nobis oblatiõnem & hóstiam Deo in odõrem suavitátis. Fornicatio autem, & omnis immunditia, aut avarítia, nec nominêtur in vobis, sicut decet sanctos; aut turpítudo, aut stultilóquium, aut scurrilitas, quæ ad rem non pèrtinet; sed magis gratiârum actio. Hoc enim scitôte

intelligentes: quòd omnis fornicátor, aut immundus, aut avârus, quòd est idolõrum sérvitus, non habet hæreditatem in regno Christi & Dei. Nemo vos seducat inánibus verbis: propter hæc enim venit ira Dei in filios diffidéntiæ. Nolite ergo éffici partícipes eõrum. Erátis enim aliquándo ténebræ: nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte: fructus enim lucis est in omni bonitáte, & justítia, & veritáte.

FERIA SECUNDA.

Léctio libri Regum.

IN diébus illis: Náaman princeps militiæ regis Syriæ, erat vir magnus apud dóminum suum, & honorátus: per illum enim dedit Dóminus salûtem Syriæ: erat autem vir fortis & dives,

4.
Reg.
5.

G

sed